

Підкова (скорочено)

Ірина Жиленко

Була зима. Ішов зелений сніг.
За ним — рожевий. Потім — фіалковий.
І раптом протрюхикав на коні
Дідусь Мороз. І загубив підкову.
Та не просту. А золоту. Таким,
на місяць схожим, серпиком лежала, —
аж розгубились в небі літаки,
кричали: "Мама!" —
Й крильцями дрижали.
А я знайшла. Сказала їй: — Світи
тут, на вікні. Щоб все мені збулося! —
Зійшлися і роззявили роти
сімсот роззяв. Стоять вони і досі...
Круг них світився то зелений сніг,
то голубий, то ніжно-фіалковий.
Вони стояли вперто, день при дні, —
зачарувала їх моя підкова.
Що ж, покладу підкову в чемодан,
куплю я шубу. А тоді поїду
в Лапландію. Хоч трішки і шкода,
вже так і будь — віддам підкову Діду.
Оце і все. А сніг звичайним став...
Легкий і рівний, пада, пада, пада...
Роти розкрили всі сімсот роззяв.
І розійшлись... І полягали спати.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Здавна існує повір'я, що знайдена на дорозі кінська підкова приносить щастя. Ліричній героїні вірша "Підкова" теж поталанило знайти чудесний талісман. Виставила вона золоту підкову у вікні. і зібралося навколо сімсот роззяв: їх не дивував сніг, що мінявся різни ми кольорами, вони були зачаровані лише блиском золота. Та не можна бути щасливим за рахунок чужого, тому героїня вирішила повернути підкову Дідові Морозу. Роззявам одразу стало нецікаво, а сніг, на якого не звернули увагу, теж став звичайним. Ось так і пропало диво! Жаль, що багатьох людей приваблює лише золотий блиск!